

3. Відомо, що у *січні 1953 року* до влади у США прийшла адміністрація «республіканців» Д. Ейзенхауера. Держсекретар Дж. Ф. Даллес (1953-1959рр.) поспішив заявити про те, що політика «стримування комунізму» не виправдала себе. У своїй доповіді від *12 січня 1954 року* Даллес пропонував «ядерну силу» як головну в арсеналі зовнішньої політики Сполучених Штатів.

Одне з домінуючих завдань зовнішньополітичного курсу Ейзенхауера-Даллеса полягало в тому, щоб зв'язати як можна більшу кількість держав Близького Сходу та Азії військовими зобов'язаннями з США.

Вищезгаданий німецький дослідник Грайнер пише: «У 1955 році було заключено Багдадський пакт, перейменований у *1959 році* (після виходу з нього Іраку) в СЕНТО, членами якого були США, Англія, Туреччина, Пакистан та Іран».

Далі *Грайнер* підкреслює, що «СЕНТО було зв'язуючим звеном між НАТО та *СЕАТО*, створеної для «оточення» КНР у *1954 році* за ініціативи Даллеса з участю США, Англії, Австралії, Нової Зеландії, Філіппін, Франції (вийшла у *1967 році*) та Пакистану (залишив організацію у *1972 році*). *Так виникла організаційна структура всесвітньої мережі американських військових баз*».①

Другий термін свого президентства Ейзенхауер почав зі зверненні із спеціальним посланням до Конгресу (5 січня 1957 року), головне в якому – методи дій адміністрації щодо країн Близького та Середнього Сходу.

Нова доктрина увійшла в історію як «доктрина Ейзенхауера-Даллеса»; вона була прийнята на засіданні обох палат Конгресу США *9 березня 1957 року*.

Найбільш важливими пунктами «*доктрини*» були:

- звинувачення СРСР щодо його близькосхідної політики;

1. Б. Грайнер. Американская внешняя политика. – М., 1986. – С. 39.

- пропонувалося співробітництво США з арабськими країнами «у розвитку економічної могутності для збереження національної незалежності»;^①

- здійснення «програми військової допомоги та співробітництва»;

- використання «збройних сил США для забезпечення та захисту територіальної цілісності та політичної незалежності».

Сказано – зроблено:

1958 рік – США втручаються у справи *Лівана*;

1959 рік – акція проти Панами;

1959 рік – спроба усунення уряду Куби.

На жаль, свої зовнішньополітичні помилки Ейзенхауер визнав занадто пізно, коли у **січні 1961 року** виступив про небезпеку військово-промислового комплексу (ВПК) США.

1. Современные США. Энциклопедический справочник. – М., 1988. – С. 265.